

Arbu

Til DS'ene

Internasjonalt utvalg planlegger å besøke alle DSene i løpet av våren-83. Hovedpunktene vi vil ta opp er:

1. Målet med vårt solidaritetsarbeid, hvorfor driver vi det?

Kommunistenes rolle i dette arbeidet.

b) Planer og mål for det utadrettede arbeidet i distriktet.

2. Den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Informasjon og debatt om utviklinga i SKP.

Dette er "sekkepunkter" så vi er avhengige av reaksjoner fra dere ang. hvilke problemstillinger dere er mest opptatt av, samt hvilke fronter dere vil ha diskutert (Afghanistan, Polen, Midtøsten eller Latinamerika). Ut fra dette kan vi bl.a. finne ut hvem som er best egnet til å besøke deres plass.

På de to hovedpunktene skal DSAU være med, andre deler av møtet kan arrangeres som kadermøte, også sammen med KØ/NKS. Viktige kader i frontene bør også inviteres.

Materiale og litteraturhenvisninger til møtet med DS:

* Den internasjonale kommunistiske bevegelsen:

Artikler i KK om de ulike partiene. Tron Øgrims bok: "Den vestlige maoismens sammenbrudd..." Kap 3,4,5,6.

* SKP (se: vedlegg)

* Hvorfor drive solidaritetsarbeid (se vedlegg)

De enkelte frontavsnittene, har dere i løpet av 1982 fått materiale om alle fronter unntatt Vennskapssambandet Norge-Kina.

Prinsippprogrammet s 27. "Proletarisk internasjonalisme"

DATO og avtaler:

For at vår besøksrunde skal gå i boks, må dere gi respons om opplegget til oss innen 20. JANUAR 1983!!

Vi planlegger å reise til dere eller.....

og vil vite når det passer best.

Utsuten må vi ha greie på hva dere planlegger av lokale kurs/seminarer møter ipå dette feltet våren 83.

Kameratslig hilsen,

Internasjonalt utvalg.

Kjære DS-kamerater!

Vi sender dere herved noe materiale om og fra SKP i Sverige og minner også om intervjuet med SKP-ledelsen som sto i Røde Fane nr. 4/5 -81.

AKP(m-l) har alltid prioritert arbeidet med våre forbindelser innfor den internasjonale kommunistiske bevegelsen høyt, og vi har lært mye, både på godt og ondt, av de framganger og tilbakeslag som våre søsterpartier har hatt i andre land. På dette grunnlaget vil vi nå gjerne tilby DS'ene et diskusjonsopplegg om utviklinga i SKP, der vi stiller med innleder. Vi mener at utviklinga i Sverige sier mye, ikke bare om utviklinga der, men også om utviklinga i m-l-bevegelsen i hele Europa. Mange av de spørsmålene som reises i debatten der er også oppe her hjemme, både i og utafor partiet.

Viktige områder er:

- forholdet til den marxistiske teorien
- spørsmålet om overgangen til sosialismen (se RF-art.)
- forholdet til sosialdemokratene.

Vi vil gjerne komme tilbake med mere stoff på SKP's krisepolitikk som vi mener henger sammen med den teoretiske forståelsen av politisk økonomi, og som vi har mye å lære av for å unngå å gjøre de samme feilene sjøl.

Forslag til diskusjonsspørsmål:

- Er SKPs politikk uttrykk for en i hovedsak marxistisk linje, men med en del feil, eller er dette ei revisjonistisk linje uten strategiske perspektiver?
- Hva er årsakene til den utviklinga vi ser i SKP nå?

Vi vil gjerne ta det ideologiske grunnlaget som innfallsvinkel for diskusjonen.

Med kameratslig hilsen

IU

INNLEDNING OM SKP

HOLDT I INTERNASJONALT UTVALG

MARS 1981

Det jeg skal si bygger først og fremst på en gjennomgang av prinsippprogrammet og beretninga fra kongressen, en del internmateriale, samt rapporter fra tidligere møter mellom ~~AKP~~ (-70).

Jeg har tenkt å konsentrere meg om to ting:

- a) En slags historikk med vekt på partikampene og partisplittelsene.
- b) Et forsøk på å streke opp linja deres i dag etter kongressen.

Ut fra et begrensa erfaringsmateriale er det godt mulig at jeg kan ta feil på noen punkter. Det er folk her som har mye mere greie på SKP enn jeg har. De får korrigere, eventuelt utdype saker i diskusjonen etterpå.

SKP er vel det partiet som AKP har hatt best og mest kontakt med av alle ml-partier naturlig nok. På begynnelsen av 70-tallet blei det av mange i den norske ml-bevegelsen oppfatta som et forbilde, en organisasjon som på mange måter var kommet lenger enn oss. Seinere har dette inntrykket forandra seg betraktelig.

K FML ~~Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna~~ i 1967. ~~to~~ to år før SUF vedtok en kommunistisk plattform. KFML bygde på et lite mindretall som brøyt ut av det gamle, da revisjonistisk SKP (med Nils Holmberg i spissen) samt SKPs studentorganisasjon Clarte som den nye marxist-leninistiske bevegelsen overtok helt.

Som sur(m-l) / MLC ~~stilt~~ seinere stilte K FM L seg som mål å stifte et nytt kommunistisk parti. Partiet blei stifta 1973 og overtok det gamle SK P-navnet etter revisjonistpartiet som hadde bytta navn til VIK .

Ser en på partihistoria er det flere paralleller til utviklinga hos oss, men i hvert fall en iøynefallende forskjell: De stadige partistridene og splittelsene. I beretninga til 3. kongressen gjennomgås disse kampene:

1) Rebellstriden I 968, ² KFM L (r)-splittelsen i 70/71, ³ striden med M LF i -72, ⁴ striden om "ena-Venstern" og splittelsen Sture Ring, B o G Gustavsson Gunnar Bylin i 75,76,77. ⁵ Striden og splittelsen rundt Per Åke Linblom i 77,78,79,80 og danninga av SK P(m-l).

Partihistoria og synet på den er viktig fordi det er liten tvil om at det har stått og står kamp om dette innafor SK P i dag. Beretninga frå 3. kongressen har sin oppsummering som er en viktig forutsetning for det nye partiprogrammet.

Forst kort om innhaldet i partistridene. Teit i 1968 og Rebellene, har hørt at de dreiv å ropte Mao-sitater i kor på busser og trikker. I beretninga står det at de 1) hevdet at hele den svenske arbeiderklassen var bestukket av kapitalen. og 2) at siden verdens folk hadde en felles hovedfiende trengtes det bare ett parti - KK P.

o Når det gjelder K FM L(r) og M LF var det en kamp mot venstre-opportunistiske strömninger. Den første en ekstrem utgave av KU L/K AF den andre så vidt jeg skjønner noe a la KAG i Bergen. Som i Norge sto spørsmålet om småborgerskapet var reaksjonært/en mulig alliert og også det nasjonale spørsmål / de ville streikene sentralt.

Splittelsen og dannelsen av KFM L(r) var den første store splittelsen i KFM L/SKP. En god del folk gikk ut, særlig i Göteborg - ~~nesten~~ nesten hele partiorganisasjonen der. (Baude også)

o Den tredje og største splittelsen kom i kjølvannet av den andre kongressen Sture Ring (sentral faglig kader), Bo Gustavsson og Gunnar Bylin gikk ut av partiet sammen med 20 - 30 prosent av partiets medlemmer i 76/77. De sentral stridspørsmålene var synet på SAP og VIK .

Under parolen Ena Venstern gikk BG og GB inn for valgsamarbeid med VPK ved riksdagsvalget i 76. De gikk inn for å dempe kritikken av Sovjet for å ikke støtte vekk folk og de gikk inn for en "smidigere" taktikk iverfor sosialdemokratiet. Denne linja ble avvist av 2. kongressen som en moderne revisjonistisk høyrelinje, VPK og SAP blei i beretninga karakterisert som borgerlige arbeiderpartier, SAP blei karakterisert som "monopolkapitalets viktigste bundsförvant". Det ble satt i gang en kampanje mot høyreavviket i partiet.

I 77 gikk A PA ut mot K ina på sin kongress. I kjølvannet av Ring/Gustavsson-splitteb en oppsto det nye motsigelser i synet på 3-verden-teorien, i synet demokratisk sentralisme, i synet på linjekamp i partiet.

I disse uenighetene sto Per Åke Linblom sentralt. Han gikk mot 3-verden-teorien. Gikk inn for hard behandling av høyreavvikerne, gikk inn for og oppretta en egen organisert fraksjon innafor partiet med egen bulle. Han blei spredd på tvers av partiorganisasjonen, organiserte innbrudd i arbeidstid i privat næringsliv og i privat tjenesteyring (misten-red). Han blei ekskludert fra SAP i februar 79. Han fikk støtte i noen partiavdelinger. Etter kongressen nå oppretta han SKP(m-l) sammen med tidligere SKP-medlemmer og andre.

Beretningas behandling av partikampene er viktig. Når det gjelder de første gjør den et nummer av at Rebellenene, KFM L(r) og M LF kritiserte SKP for økonomisme med utgangspunkt i H va må gjøres. Går ellers lite inn på det.

Når det gjelder spørsmålet om Ena Venstern og motsigelsene til BG,GB og SR. foretar de en ganske stor omvurdering ~~av~~ i forhold til kongressen. Den gangen blei samarbeidsideene (VPK) kritisert på prinsipielt grunnlag (revisjonisme, borgerlig arbeiderparti) nå var dette feil fordi VPK var et mello mlagsparti og ikke et parti med rötter i arbeiderklassen. Samtidig gjør beretninga ~~gode~~ B .Gustavssons syn på SAP til sitt (En del av enhetsfornten, i større grad mot mon.kap etc) Skal komme tilbake til det.

Så vidt jeg kan skjönne har K FML/SKP stått for en riktig linje i

kampene både mot Rebellene, KFM L (r) og Ring /Gustavsson. Likevel må det uten tvil ha blitt gjort en god del feil i behandlingen av disse motsigelsene (r og BG) som gjorde splittelsene unødige store.

En ting som er verdt å merke seg er at partiet sjøl oppsummerer at splittelsene alltid har kommet ovenfra, med utgangspunkt i partiledelsen.

En annen ting er mangelen på program. Sjøl blei jeg jævlig overrasket når jeg så at det programmet SKP vedtok nå i høst er det første i partiets historie. Hos oss blei programmet sett på som en av de nødvendige forutsetningene for partistiftelsen.

Når det gjelder situasjonen fra 77 og til i dag synes jeg bildet er betraktelig mer ^rgøtete. På mange måter kan det synes som om hovedkampen har stått mellom en høyre-opportunistisk retning (flertallet i partiledelsen) og en venstre-opportunistisk fløy (Per Åke Lindblom). I hvert fall er bildet ganske komplisert.

Den interne debatten gir inntrykk at en god del medlemmer har vært enige en del av PÅLs kritikk av flertallet i partiledelsen for høyre-opportunisme, men uenig i hans fraksjonelle metoder.

Så til programmet. Det er en slags blanding av arbeidsprogram og prinsipprogram. Det tar opp utviklingen i verden, utviklingen i Sverige, klasser og politiske krefter i del 1 og en del 2. Fyra store oppgifter som angir innrettinga på partiets arbeid: Forsvare freden og det nasjonella oberoendet.

- Bekjempe krisen - forsvare leveårsstandard.
- Forsvare demokratien
- Kamp for arbetarklassens ideologi og folkets kultur
- Arbeiderklassens ledende rolle
- SKP og sosialismen

I forordet avgrensar programmet seg fra det de kaller i omintetnarven i arbeidsmetoder og innflytelsen fra kulturrevolusjonen. Alternativet karakteriserer de som total sekterism.

Partiets grunnlag blir karakterisert slik:

Å tjene folket

Tre verden-teorien

Den marxistiske kunnskapsteorien utlagt : praktiken avgjør rett og feil, sanningen søkes gjennom fakta.

5) I det følgende skal jeg konsentrere meg om følgende saker:

i programmet:

- o Synet på Sovjet/ U SA
- o Synet på demokrati/diktatur under kapitalismen/ sosialismen
- o Synet på sosialdemokratiet
- o Synet på økonomi/krise
- o Synet på marxismen-leninismen li ao Zedongs tenkning.

~~Partiet~~ Det å bygge en verdensomspennende enhetsfront mot S ovjet (med USA) er det programmet stiller som partiets hovedoppgave. Dette underbygges i beretninga hvor det står at USA i stadig større grad har stanset sin streven etter hegemoni og forvarer sine interesser gjennom samarbeid med andre og tredje verden. (Deng-linja). Komplisert spørsmål.

Når det gjelder Sverige i dag er programmet meget uklart når det gjelder spørsmålet om det hersker et borgerskapsdiktatur. Borgerlig demokrati llynes sammen med borgerlige demokratiske rettigheter. De stiller kravet om å styrke de parlamentariske organene, og øke respekten for dem.

Vapna revolusjon. Nødvendigheten av å knuse den borgerlige staten nevnes ikke.

Det samme gjelder sosialismen. Det snakkes om utvidet demokrati, arbeiderklassens og folkets stat. Proletariatets diktatur, behovet for å undertrykke borgerskapet nevnes ikke. Samtidig skal sosialismen garantere flerpartisystemet, kapitalistklassen skal ikke fratras sine demokratiske rettigheter.

Partiet skal ikke ha noen ledende rolle som slås fast i grunnloven.

Synet på S AF som en fiende av arbeiderklassen, et borgerlig arbeiderparti, et redskap for monopolkapitalen som ble slått fast i beretninga fra 76 er forsvunnet. I stedet karakteriseres SAP som en del av enhetsfronten som må møtes med enhet og kamp. Enhet i mai fjor og linje for enhet i år. (Ingen konsesjoner fra

~~Når det gjelder~~

6

SAP karakteriseres som et parti med en folkelig og en borgerlig side. I beretninga står det at partiet i dag i ökende grad tar opp kampen med monopolkapitalen.

Når det gjelder krisa i Sverige legges hovedvekta på å utvikle en industripolitikk, ikke på å kjempe mot at arbeidsfolk må betale krisa. Den tidligere parolen Forsvar Sverige som industri- nasjon står ikke rett ut, men innholdet er der fortsatt.

Synet på m.m. Ett sted i programmet i kapittel IV står det at partiet bygger på m.m. Ellers i programmet blir dette utlagt som tjene folket, tre verden-teorien og den marxistiske kunnskaps- teorien.

Den siste blir utlagt på samme måte som Deng: Sannheten ut fra fakta, praksis avgjør. Front mot dogmatisme. I og for seg riktig at det er praksis som til slutt avgjør om en teori er holdbar, men i de ens egen beretning praksis. I dag. I dag er mange hundreårs praksis og erfaring oppsummering etc. åpner p vid vegg for empirisme og for å gi prinsippene på båten.

SKP har hatt en beydelig tilbakegang fra 75-76 til i dag og ~~30-40~~ 30-40 prosent? Marxistisk Forum er lagt ned (mot teoretisk debatt), Gnistan står i fare for å bli månedsavis.

Svaret på problemene som SKP gir er såvidt jeg kan skjønne å bli et reformistisk parti, et SV som er mot Sovjet, og som legger opp til å bli et haleheng/kor aktiv til SAP.

B o G Gustavsson har som kjent gått inn i SAP. Etter min mening har S K P tatt opp tråden fra Ena Venstern bare at det nå er SAP og ikke VPK som er forbundsfellen.

Slett

INFORMASJON FRA I U :

1. Oppfølging av diskusjonen om internasjonalt fra sommerleirene.

På leirene blei det lagt fram mye materiale i innleiinga og debatten reiste en rekke spørsmål: Hvordan skal den 3. verden frigjøre seg? Freges den av enhet eller splittelse? Vårt syn på de stadig mer alarmerende rapportene om sult og tørke i den 3. verden, og ikke minst: hvordan virker den økende rivaliseringa mellom supermaktene inn på den 3. verden. Er den ikke lenger hovedkrafta i kampen mot imperialismen? På RU leiren starta en debatt om hovemotsigelsen i verden -er den mello imperialismen og de undertrykte nasjonene og folkene eller har den enara seg til å gå mellom de to supermaktene??

Alle disse spørsmåla må diskuteres mer i partiet, særli~~g~~ foran nest landsmøtet, der prinsippprogrammet skal opp på nytt. Vi jobber med å få ut debattartikler og mere bakgrunnsstoff i Klassekampen og k~~ø~~de Fane bl.a. om verdensøkonomien (noe har allerede stått). Men vi ser dette som en begynnende diskusjon, som vi må jobbe mye mer med over tid. Derior setter vi den ikke opp som noe hovedpunkt på møtene med DSene til våren. Men der det spesiell interesse for noen motsigelser hos dere kan det sjølsagt tas opp i tillegg til de to punktene vi har skissert.

2. Internasjonalt Utvalgs tilbud og planer for kurs/skolering i 84:

Midt Østen. Dokkakurs er nylig avholdt. Innleiinga som tok opp historie, supermaktsspillet, arabiske regimer osv (2,5 time!) vil bli skrevet ut og tilbys DSene dersom de vil lage lokale kaderkurs/åpent seminar i AKP regi om Midt Østen.

Internasjonal solidaritet i fagbevegelsen og på jobben. her samarbeider vi med et tilbud sammen med Faglig Utvalg.

Oppfølging av leirdiskusjonene. Sentralt Dokkakurs.

Den internasjonale kommunistiske bevegelsens historiske utvikling, komintern-tradisjonen. Dokkakurs høsten 83.

Dere må si fra til oss om dere ønsker å bryke noen av tilbudene, om det vil ha innleder og når dere planlegger kursene.

Innleiinga på frontkaderkurset ⁸⁴ om "kommunistene i fronten" vil også bli trykt opp snart og tilbys dere.

Materiale til:

HVORFOR DRIVER VI

INTERNASJONALT SOLIDARITETS ARBEID.²

(Dette er klipp fra ei innleiing et medlem av internasjonalt Utvalg holdt for en stund siden). - så det er påstander til diskusjon.

Kampen mot det imperialistiske verdenssystemet er avgjørende for om vi skal lykkes i kampen for sosialismen.

Derfor er solidaritetsarbeid med undertrykte og utbytta over hele verden en av våre viktige oppgaver.

Dette blir slått fast som vi har sett i prinsippprogrammet.

Likedan er proletarisk internasjonalisme gitt høy prioritet i partiets sentrale planer for landsmøteperioden.

Solidaritetsarbeidet er for oss noe mer enn Aksjon Håp og andre humanitære innsamlinger.

Solidaritetsarbeidet er endel av vårt strategiske arbeid for å knuse imperialismen og bygge sosialismen og kommunismen.

I dag opplever vi en økende splittelse mellom USA og Vest Europa - forårsaket av økende økonomisk jevnbyrdighet og dermed økende ønske av sjølstendighet fra den vesteuropeiske imperialismen. Som en følge av ~~Kækkækkækkækkækkækkækk~~ Storbritannias krig for å beholde Las Malvinas har USA lidd et kraftig tilbakeslag selv blant svært reaksjonære og fascistiske regimer i Latin Amerika. Deres forsøk på å leke mekler i første fase av krigen og stemmegivninga i FN i forrige uke til støtte for Argentinas krav om en fornyet debatt om Las Malvinas framtid er krampaktige forsøk på å sikre posisjonene på dette kontinentet.

USA-imperialismen har vært på tilbakegang siden nederlaget i Korea i 1954. Nederlaget i Vietnam i 1975 var spesielt viktig.

Sovjet på sin side er i framgang - ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~

Vi kan bare nevne eksempler som Polen, Afghanistan, Kampuchea og Eritrea. La oss ikke glemme Tsjekkoslovakia.

I latinamerika opplever vi stadige økonomiske såvel som politiske framstøt. Sovjet var det første landet som anerkjente kokainjuntaen i Bolivia i 1980. Sovjet er Argentinaajuntaens største handelspartner. Sovjet har direkte og gjennom Cuba stor innflytelse i frigjøringsbevegelsene i El Salvador og i

I forbindelse med Afghanistan legger mange vekt på Sovjets problemer - med verdensopinionen, egen økonomi, desillusjonerte soldater osv. Alt dette må herrene i Kreml ha regna med. Min påstand er at Sovjet i tillegg til alle disse problemene som er relle har vunnet en viktig seier: Deres militære invasjon i Afghanistan og okkupasjonskrig som nå har vart i 3 år har spredd en frykt og redsel for den sovjetiske krigsmaskina som har satt spor over hele den vestlige verden og sikkert også i den 3. verden. Her tror jeg vi finner noe av grunnen til den øredøvende unntaksheten fra vestlige regjeringer fagforeninger og andre. Opinionen går heller i såkalte fredsmarsjer og ber om at det ikke blir sluppet atomvåpen enn å reise protesten mot pågående kriger og styrke solidariteten med de som slåss nettopp mot dem vi også er redd for. Dette har Sovjet vunnet med invasjonen i Afghanistan og forsterka med presset overfor Polen. Vest Europa legger seg sjøl isteden åpen for atomutpressing nettopp fra Sovjet.

Det er maktpåliggende for oss å avsløre Sovjets imperialistiske natur.

For fagforeningene i Norge er medlemsskap i Vennskapsforeninga Norge-Sovjet en god grademåler. Husk landsmøtet i Jern og Metall som bevilga penger til vennskapssambandet men avslø å bevilge til Sovidaritet og Afghanistan. Vedtakene om den internasjonale situasjonen fra flere av landsmøtene, som er en avskrift av Sovjets fredsprøt, er skremmende.

Internasjonal solidaritet med vekt på solidaritet med de som slåss med våpen i hånd mot Sovjets sosialimperialisme er et av våre viktigste redskaper, hvis ikke det viktigste, i dag for å avsløre Sovjets imperialistiske natur og på den måten have beredsskapen også i forhold til færen for krig i Norge. Spesiell vekt må vi legge på Polen og Afghanistan.

Dette arbeidet er samtidig viktig for å avsløre fredsbøvegulsens illusjoner og deres livsfarlige ideer om at våpensystemene er krigsårsaken.

Internasjonal solidaritet er en plikt for kommunister, men også en tvingende nødvendighet for oss om vi skal vinne framgang å vårt politiske arbeid for å forberede folk på krig og fremme kampen for den sosialistiske revolusjonen.

Alliansen med den 3. verden er strategisk viktig for arbeiderklassen i Europa.

I dag opplever vi ideer om Europas fremtid som etter min mening er failaktige og dels grunner seg på farlige illusjoner:

- Ideen om et enhetlig Europa, ~~øst og vest~~ øst og vest, som en buffer mellom supermaktene.
- Ideen om en allianse mellom Vest Europa, USA, Japan og Kina mot Sovjet.
- Ideen om en fredelig løsning på imperialismens problemer - en fredelig løsning på rivalisering mellom de to imperialistiske supermaktene, en fredelig løsning på den ujamne utviklinga innafor imperialismen.

Vi kan eventuelt ta opp disse ideene i debattene etterpå.

Den 3. verden rommer de mest undertrykte og utbytta delene av verden i dag.

Den 3. verden rommer de største folkemassene - i år 2000 over 80% av verdens befolkning. Disse har kun sine lenker å miste.

I den 3. verden føres det væpna kamp mot imperialismen - også mot de imperialistiske supermaktene.

Den 3. verden reiser med stadig sterkere tyngde kravet om en ny økonomisk verdensorden - et krav som i sin konsekvens krever imperialismens undergang.

I den 3. verden står Kina som en sentral makt med mulighet til å smi enheten sterkere, bl.a. gjennom sitt arbeid for å bygge opp en ren 3. verden økonomi.

Disse enorme folkemassene, dette enorme revolusjonære potensialet som 3. verdenteorien understreker - er våre sikreste allierte.

Men fordi norsk imperialisme, vest europeiske imperialisme stadig driver sin utbytting av den 3. verden - ligger det mange hindringer i veien for å styrke en slik allianse. Et viktig krav er konsekvent kamp mot nettopp vår egen imperialisme.

Solidaritetsarbeid med den 3. verden vil heve forståelsen i den norske arbeiderklassen for nettopp alliansen med den 3. verden.

Nok et argument for å drive aktivt solidaritetsarbeid.

Tilslutt må vi også nevne den unnfallenhets og tilpasningspolitikk som preger bla. norske politikere. Dette kan vi motvirke om solidaritetsarbeidet trappes opp.

Likeledes kan privatiseringa som preger krisetider.

HVA ER VÅR OPPGAVE SOM KØMMUNISTER I FORHOLD TIL DET INTER-
NASJONALE SOLIDARITETSARBEIDET?

Vi har sett på endel av de viktigste argumentene for hvorfor det er viktig å drive internasjonalt solidaritetsarbeid.

Det neste spørsmålet vi må stille oss som kommunistere er hvilken rolle vi skal spille innefor dette arbeidet.

Noe som er kjent og som mange stadig snakker om er våre evner og vilje til organisatorisk arbeid, bygge opp og drive en solidaritetsorganisasjon. At Pål Hougen framhever oss som de som bærer Afghanistankomiteen er ikke uttrykk for flatterende ros, men et uttrykk for realitetene.

Uten en ryggrad ville mye solidaritetsarbeid gått i grøfta. Vi må innse at dette arbeidet er nødvendig. Få andre gjør det for oss. Vi må være flinke til å skole andre til å føre byggverket videre.

Hva som er mindre diskutert, og spesielt i dag, er vår politiske rolle innefor dette arbeidet.

Mine eksempler blir mye fra Afghanistanarbeidet.

Når du snakker om solidaritet med Afghanistan blir du slått av politisk enighet - lamende enighet. *o Norge.*
Høyrerepr og jeg i gr - ~~xxxx~~ var enige om hvor dregende slik enighet kan virke.

Arbeidet blir lite politisk. Høyresida har til nå ligget i vt i sine forsøk på antikommunistiske felttog i forbindelse med Afghanistan - og godt er det.

Venstresida har tilsvarende ligget i vt i sine analyser av imperielismens ulykke og behovet for å styrke den i grus skal fred og uavhengighet for Afghanistan såvel som andre bli et faktum.

Solidaritetsarbeidet er preget av en humanistisk enighet. Humanisme er bra. Mange humanistiske innsattinger er drevet av en idealisme som kan støttes.

Men humanismen gir ikke noen økt forståelse for hvorfor en sak som invasjonen i Afghanistan skjer. Og dermed kan vi bli tvunget stadig nye invasjoner, bli stadig mer forbittra, men tilslutt regjere i utmattelse over at det ikke tar slutt.

En varig sterk solidaritet kan bare utvikles om den politiske forståelsen for årsakene er tilstede. Dette er det vårt ansvar å arbeide for. Her har vi lagt oss på ryggen også.

Jeg skal ikke gi noe fullgodt svar på hvorfor. Men jeg tror en viktig faktor er spørsmålet om Identifikasjon.

Slik vietnamesernes karp var ført med paroler som vi også forsto i vår politiske kamp her hjemme følge vi en enhet, samhörighet. Ingen vil komme å si at afghanerne fører en kamp for våre idealer. Det bilde mange har er at de er mot skole for jenter, ja ofte for alle, mot jordreformer, mot likestilling for kvinner osv. Dette er stikk i strid med våre krav.

Nå er ikke situasjonen så enkelt - for kravene i Afghanistan spennes fra de jeg refererte til krav om likestilling, demokratiske rettigheter, økonomisk og kulturell utvikling osv. Krav som vinner grunn i et intellektuelt europeisk hjerte.

Gerilajen i Afghanistan spennes over hele spekteret politisk. Derfor er det heller ikke gitt noe svar på hvilket Afghanistan som vil komme ut av denne frigjøringskampen. Det vi vet er at mange grensepåler flyttes, bl.a. m.h.p. kvinnens stilling.

Men enten vi velger å legge de humanistiske argumentene til grunn eller vi velger å avslå støtte fordi deres krav er reaksjonære så gir vi den samme grofta - vi vurderer deres kamp med borgerskapets briller.

For uansett krav afghanerne tiller - deres kamp er mot det imperialistiske verdenssystemet - en av de kraftigste konfrontasjonene i dag - og det er utpåtill mot den framstormende supermakta. Afghanernes kamp griper direkte inn i rivaliseringa mellom supermaktene.

Samtidig er denne kampen fra et av verdens fattigste folk et fersk forbilde for undertrakte og utbytta millioner over hele verden.

I dette ligger det progressive i afghanernes kamp.

At Vietnam i dag har endra seg til en aggressiv imperialistisk makt i sin region som invaderer Kampuchea og kontrollerer Laos, skal ikke føre oss til å endre standpunkt i vår støtte til deres frigjøringskamp mot USA. De lærte millioner over hele verden om USA-imperialismens sanne ansikt.

I sin henseende kan Afghanistan bli et Vietnam - ved å avsløre den sovjetiske sosialimperialismen for stadig flere.

Her har vi vår store oppgave:

Uten å sprengte den breie enheten i solidaritetsarbeidet med Afghanistan skal vi reise debatt og arbeide for at stadig flere lærer noe om Sovjets natur, om imperialismen, om krig og fred og til sjuende og sist om sosialismens nødvendighet.

Vi skal være garantister for at solidaritetsarbeidet ikke blir prega av humanistisk enighet.

På denne bakgrunn må vi reise spørsmål om hvilken type prosjekter en skal samle inn til - kun humanitære eller et spekter av humanitære og direkte støtte til kampen.

Vi må reise spørsmål om fagforeningene skal bevile til Arbeiderens Internasjonale Støttekomite som kun jobber humanitært eller om de skal bevilge til Afghanistankomiteen.

Vi må forberede resolusjoner og vedtak på den internasjonale situasjonen som tar opp imperialismen og Sovjets karakter, den internasjonale solidaritetens betydning og alliansen med den 3. verden.

Det er kun vi som kan gå i spissen i denne kampen og utvikle folks forståelse.

Dette er en viktig målsetning med arbeidet. Om vi ikke ser slike framganger må arbeidet karakteriseres som mislykka.

Ta Polenarbeidet - her er det skjedd mye bra i forhold til fagforeningene. Men mye er avgrensa til styrevedtak og bevilgninger. Grunnpløssaktiviteten lar vente på seg.

En viktig kamp innafor SNP er spørsmålet om profilen på Sovjet. I mange situasjoner kommer dette bra fram. Spesielt i det eksterne arbeidet er det store mangler. Polenarbeidet blir lett redusert til rein fagforeningsolidaritet. Polens nasjonale uavhengighet, spørsmålet om Sovjets rolle blir ikke berørt. En slik linje går Arbeidermaktgruppene og sosialdemokratene og revisjonistene inn for. Vi må slåss hardt i mot.

La dere merke til Arbeiderbladets opprop for Lech Walesa?

Ikke et ord om Sovjet!

Vår oppgave må være nettopp å reise spørsmålet om Sovjet i forbindelse med solidaritetsarbeidet med Polen. I den grad vi ikke kan gjøre det gjennom SNP må vi som parti markere profilen og som partikamerater i og utafør SNP reise diskusjonen.

Tilsvarende er det vår oppgave som partikamerater innafør fagforeninger og klubber å jobbe for:

- at solidaritetsarbeidet, proletarisk internasjonalisme blir en sjølsagt ting å behandle, vedta resolusjoner om, bevilge penger til og jobbe aktivt med.
- Vi må spesielt legge vekt på at solidariteten med folk som slåss mot Sovjet kommer opp - Afghanistan og Polen, for på denne måten i fagforeninga å heve forståelsen for Sovjets natur.
- Vi må gjennom det internasjonale solidaritetsarbeidet jobbe for å motvirke de skadelige illusjonene fredsbevegelsen sprer om årsakene til krig og metodene for å unngå krig. Her kommer også forsvarspolitiske spørsmål inn og spørsmål om sivilforsvar etc.
- Vi må arbeide for å heve forståelsen for den 3. verdens folkemasser som våre allierte i kampen mot imperialismen. Dette kan ikke skje uten at vi samtidig reiser kampen mot egen imperialisme og mot alle utslag av rasisme og for innvandrernes rettigheter.

Et forhold jeg tror vil få stor betydning er hvordan dette arbeidet legges opp:

- på fagforeningsmøter gjennom resolusjoner og vedtak eller
- med hovedvekt på å trekke de enkelte fagforeningsmedlemmene aktivt med på en innsats.

Mitt syn er at det siste må være veien å gå. Ikke for å unngå resolusjoner og vedtak, men for å utvikle arbeidet til et ~~høyere~~ høyere nivå.

Fra SKP's politiske program

Vedtatt på SKP's tredje kongres

1980

II. Fyra stora oppgifter

□□□ Samtidig som klasskampen i Sverige blir hårdare, skärps motsättningarna i internasjonell skala snabbare.

Ett nytt stort förödande krig hotar och svenska folket står inför en framtid där frågan om krig eller fred är avgörande för välfärden, för kulturella och sociala framsteg, Sveriges karaktär av oberoende och suverän nation och kampen för ett socialistiskt Sverige. Betydelsen av det svenska folkets insatser mot expansionism og hegemonism i den internasjonella klasskampen ökar.

Försvaret av freden — försvaret av det nasjonella oberoendet är den svenska arbetarklassens og nasjonens övergripande oppgift, i det perspektivet måste alla andra frågor resas.

Samtidig är det nødvendig å analysere läget og oppgifterna utifrån insikten om at Sverige är ett klassamhälle. Kampen for at styrke arbeiderklassens og folkets positioner gentemot kapitalen understøtter på ett avgjørende slett forsvaret av freden og det nasjonella oberoendet.

Därför ställer vi oppgifterna:

- FÖRSVARA FREDEN OCH DET NASJONELLA OBEROENDET
- BEKÄMPA KRISEN — FÖRSVARA LEVNADSSTANDARDEN
- FÖRSVARA DEMOKRATIN
- KAMP FÖR ARBETARKLASSENS IDEOLOGI OCH FOLKETS KULTUR

Försvara freden och det nationella oberoendet

Sveriges utrikespolitik måste syfta till att bevara landets oberoende och trygga nationell handlingsfrihet, bevara och utveckla vårt samhälle i enlighet med vårt folks egna värderingar och att verka för fredlig utveckling.

En värld i fred förutsätter respekt för varje nations självbestämmanderätt. Sverige måste genom sin utrikespolitik bidra till att skapa en värld där även små stater kan hävda sina intressen.

Därför måste Sverige:

- verka för kollektiv säkerhet i FN och andra överstatliga organ eller via avtal med andra länder och med bevarad alliansfrihet. Sverige måste verka för att stärka FN och andra överstatliga organ, och öka respekten för dess arbete och stadga. Sverige måste ta ställning för och slå vakt om varje folks rätt till nationellt självbestämmande. Sverige måste ge politiskt, diplomatiskt och materiellt stöd till alla folk som kämpar mot hegemonism och imperialism, kolonialism och aggression och svenska folket måste mobiliseras till solidaritet för dessa folk. Sverige måste bidra till bredast möjliga enhetsfront mot Sovjetunionens expansionism och strävan efter världsherravälde.

- verka för närmare förbindelser med alla länder i tredje världen som inte är redskap för Sovjetunionens strävanden, illegala statsbildningar eller tillämpar rasism. Det kan ske genom biståndspolitik, genom utvecklad handel, kulturellt utbyte och export av teknologi och vapen på grundval av principerna icke-inblandning, statlig suveränitet och ömsesidig nytta. Sverige måste stödja tredje världens krav på ny ekonomisk världsordning.

- bidra till att stärka samarbetet inom Västeuropa och med USA på jämlik grund. Såväl inom överstatliga organ som Europarådet som med ekonomiska organisationer som EG, för att stärka Västeuropas möjligheter att försvara oberoendet.

- Verka för den nordiska gemenskapen för att stärka freden i vår del av världen. Särskild uppmärksamhet ägnas åt att utveckla det nordiska samarbetet på ekonomins, handelns och kulturens område.

- det ligger i Sveriges intresse att supermakterna tvingas nedrusta, men det ligger inte i Sveriges intressen med ensidig NATO-nedrustning. Utifrån det överlägsna ryska militära hotet mot Västeuropa ligger det även i Sveriges intresse att NATO håller så jämna steg med Warszawapakten som möjligt och att USA tvingas uppfylla sina fördragsenliga förpliktelser i försvaret av Västeuropa.

- motsätta sig alla sovjetiska krav på svenskt territorium, motstå alla sovjetiska försök till påtryckningar och utpressning och aktivt gå emot all

eftergiftspolitik gentemot sovjetiska krav. De pro-sovjetiska krafterna i Sverige måste bekämpas.

- motarbeta krediter, lån och export av teknologi och kapital som de sovjetiska ledarna kan använda i uppbygget av sin militära styrka eller för att frigöra medel till krigsmakten. Sverige bör delta i och verka för kollektiva sanktioner för att bromsa Sovjetunionens strävanden och stärka sammanhållningen bland alla krafter som verkar mot dess expansionism. Sverige måste också undvika att på något område göra sig beroende av sovjetiska råvaror t ex på energiområdet.

- att uttala stöd för oppositionsrörelser i Sovjetunionen och i dess allierade länder som verkar för demokrati och mänskliga rättigheter. Det svenska folket måste mobiliseras till stöd för folken i de av sovjetledarna undertryckta nationerna.

- ge stöd åt flyktinggrupper som är offer för aggressionskrig och verka genom internationella organ för solidaritet med dessa folk.

- mobilisera invandrarna och de nationella minoriteterna för Sveriges rätt till självbestämmande. Detta kräver att deras rättigheter försvaras av hela det arbetande folket.

KAPPRUSTNING OCH FÖRSVAR

Supermakternas militära styrka och fortsatta kapprustning är en realitet som ökar hotet mot världsfreden. Det hot Sovjets expansionism och hegemoniplaner utgör för många länder, tvingar länderna i andra och tredje världen att stärka sitt militära försvar för att inte ligga helt öppna för angrepp och bli lätta offer för aggression.

- Sverige måste gå i spetsen för en bred internationell rörelse som tvingar supermakterna att börja nedrusta.

Endast om länder i andra och tredje världen kan vara säkra på att inte utsättas för aggression och ockupation kan nedrustning över hela världen bli en realitet.

- Kampen för freden och försvaret av Sveriges nationella oberoende måste bygga på vår tids realiteter. Sveriges totalförsvar måste stärkas militärt, civilt, ekonomiskt och psykologiskt. Grunden måste vara hela folkets mobilisering, enighet och deltagande i försvaret. En angripare ska mötas med folkkrig, ett försvarskrig där alla positiva faktorer mobiliseras med det orubbliga målet att återställa landets oberoende. Det innefattar att verka för att det nuvarande militära försvaret stärks och gör bästa möjliga försvarsinsats.

- Den svenska försvarsdoktrinen bör utvecklas till att i händelse av ett storanfall, vilket inte genast kan avslås, anvisa vägen för en långvarig och rörlig strategiskt defensiv krigföring. I ett sådant läge är det avgörande att krigsmakten opererar så att den inte krossas i ett tidigt skede. Sverige kan göra aggressionen så kostsam att den till sist blir irrationell. Ett beslutsamt militärt försvar, i samverkan med alla andra positiva faktorer inom och ut-

om landet, kan tvinga angriparen att dra sig tillbaka. I ett uthålligt försvar måste innefattas starka stridskrafter för snabba motinsatser vid gräns och kust. Därmed gives också möjlighet att i händelse av gynnsamma styrkeförhållanden avslå ett angrepp i ett tidigt skede.

- Sveriges försvar måste vara allsidigt, bygga på samverkan mellan alla vapenslag och använda modern teknik. Sverige måste slå vakt om och inte tillåta några inskränkningar i den allmänna värnplikten, införa kvinnlig militär utbildning och sträva efter att höja kvaliteten på den militära utbildningen. Försvarsbalansen hotas idag av en begränsad kostnadsram kombinerad med en satsning på vapenprojekt som kräver oproportionellt stor del av kostnaderna.

- Sverige måste bygga ut och förbättra civilskyddet så att bästa möjliga skydd mot alla slag av krigföring kan uppnås.

- Försvaret måste demokratiseras så att befäls och soldaters initiativkraft och förmåga tillvaratas. Även frivilligorganisationerna har en viktig funktion att fylla för stärkandet av försvarsviljan.

- Pacifism, uppgivenhet och försvarsnihilism måste bekämpas till förmån för vilja att försvara det nationella oberoendet och hela befolkningens rätt att avgöra sitt eget öde.

- Alla planer på att svenska ämbetsmän, militär och polis ska samarbeta med en ockupationsmakt måste avvisas såsom landsförrädiska och förödande för försvarsviljan.

- I händelse av försvarets kapitulation eller sammanbrott måste kampen för oberoende fortsätta i andra former med utgångspunkt från folkets motståndsvilja. Målet är att med utnyttjande av alla medel inklusive militära slutgiltigt befria landet från främmande makts ockupation och återupprätta Sveriges suveränitet.

Bekämpa krisen — Försvara levnadsstandarden

Det svenska monopolkapitalet förbereder sig för nya kraftmätningar och attacker mot folket. Krisens bördor kommer monopolkapitalet att i möjligaste mån låta det svenska folket få betala. Vilken framgång dessa attacker kommer att få beror på i vilken utsträckning arbetarklassen och folket kan enas och ta kamp. Klassarbetet är ett viktigt hinder som måste brytas. Arbetarklassen har aldrig fått någonting utan kamp. Om hyreshöjningar skall kunna stoppas måste banker, fastighetsägare få mindre. Reallönen

kan bara skyddas på profitens bekostnad. Skattebördan på det arbetande folket kan bara lättas om skatterna på bolag och förmögenheter skärps.

I den ekonomiska krisens spår kan vi vänta oss nya och omfattande nedläggningar av viktiga och stora industrigrenar. Industriell nedrustning är ett hot mot rätten till arbete och mot hela folkets välfärd. Det är också ett hot mot svenska folkets möjligheter att självt forma framtiden och försvara det nationella oberoendet. Också när uppbygget av ett socialistiskt Sverige blir realitet kommer det att vara mycket betydelsefullt hur den industriella, tekniska och ekonomiska utvecklingen varit tidigare.

I detta perspektiv är det viktigt att arbetarklassen och folket tar upp kampen om vilken industripolitik och ekonomisk politik som ska föras i Sverige. Att idag kunna ta kamp för en industripolitik och ekonomiska politik som skulle kunna dra undan Sverige från den kapitalistiska krisens verkningar är omöjligt, men det är inte oväsentligt i vilken grad och i vilken riktning det svenska folket påverkar den industripolitiska och ekonomiska utvecklingen.

En handlingslinje för arbetarklassens och folkets kamp måste utvecklas på en rad områden. Det krävs:

- En annan **fördelningspolitik** som sätter en broms för monopolkapitalets offensiv mot det arbetande folkets levnadsstandard och sociala välfärd. Förhandlingsrätten måste försvaras som en viktig del i fackföreningarnas kamp för reallönen och arbetsvillkor. En bostadspolitik och räntepolitik som sätter stopp för de ständigt stigande boendekostnaderna och som kraftigt begränsar den allt större fastighetsspekulationen är nödvändig. Det krävs ett nytt allsidigt skattesystem med en skattelagstiftning som lättar på det arbetande folkets bördor, motverkar spekulationsekonomin och sätter stopp för den svarta marknaden, fifflet och den ekonomiska brottsligheten.

- En **industripolitik** behövs som syftar till industriell utveckling, ökad produktion och en allsidig utveckling av hela landet. Ett program för fortsatt satsning på våra basnäringar, som gruvor, skog och stål är nödvändigt, liksom en högre grad av vidareförädling inom landet. Ökade statliga insatser krävs för forskning och teknisk utveckling, vilket även kan komma expansiva branscher tillgodo, som tex elektronikindustrin. En viktig del i en sådan industripolitik är ett utvecklat nordiskt samarbete. Industriinvesteringarna i Sverige måste åter komma igång. Kapitalets möjligheter till spekulation och skatteflykt måste begränsas. Statliga investeringsfonder för basnäringarna måste undersökas. Alla förslag som knyter upp facket till industrins förvaltning eller ägande måste tillbakavisas, tex löntagarfonder.

En viktig del av industripolitiken måste bli att utnyttja *alla* resurser; därför är arbetslöshet samhällsekonomiskt slöseri förutom det lidande det innebär för alla som drabbas.

- Statens och kommunernas växande underskott måste på sikt saneras,

utan att sjukvård, barnomsorg och det sociala trygghetssystemets kvalitet tillåts försämrats. En ny **socialpolitik** med en restriktiv alkohol- och narkotikapolitik är nödvändig. Detta kan tillsammans med en granskning av byråkratins verksamhet inom den offentliga sektorn ge viktiga besparingar i statens och kommunernas utgifter.

- En **energipolitik** som minskar oljeberoendet, avvecklar kärnkraften och ökar satsningen på inhemska energikällor. Företrädesvis de flödande energikällorna. Samtidigt är energisparande nödvändigt.

- En **miljöpolitik** som skärper kraven på monopolkapitalisternas användning och förstörelse av miljön och naturtillgångarna behövs.

- En **jordbrukspolitik** som tar sin utgångspunkt i ökad självförsörjning som ger möjlighet till full självförsörjning vid avspärning samt stöd till böndernas krav om sänkta avgifter och räntor behövs.

Försvara demokratin

□ Sverige har en lång tradition av borgerlig demokrati, där demokratin är ett resultat av arbetarklassens och folkets kamp. Utan kamp för demokratin kan kampen för fred, nationellt oberoende, levnadsstandarden och socialismen inte föras framgångsrikt. Den demokratiska traditionen måste försvaras och utvecklas och den borgerliga demokratin som statsform måste försvaras mot korporativa anslag och inskränkningar.

- Flerpartisystemet, och den representativa demokratin och rätten till allmänna, fria och hemliga val måste försvaras och utvecklas. De parlamentariska församlingarnas makt måste stärkas i förhållande till de förvaltande organen. Respekten för dem måste också ökas.

- De demokratiska fri- och rättigheterna — yttrande- och tryckfriheten, mötesfriheten, demonstrationsrätten, förenings- och förhandlingsrätten, strejkrätten, religionsfriheten — måste få ett bättre grundlagsskydd, försvaras mot alla övergrepp, utländsk inblandning och påtryckning. Tryckfriheten får ej försvagas utan 1949 års tryckfrihetsförordning bör återställas i sitt ursprungliga skick. Rasism och diskriminering måste bekämpas eftersom de är ett hot mot arbetarklassens och folkets enhet. Samernas rättigheter måste tillgodoses. Invandrarnas rättigheter måste erkännas, främst rätten till kulturell valfrihet, rätt till undervisning på modersmålet och rätt till samhällsservice på det egna språket. Allemansrätten ska garanteras.

- Respekten för lagarna kan endast upprätthållas om det råder likhet inför lagen. Förhållandet mellan brott och straff, mellan rättigheter och skyl-

digheter, mellan arbetsinsats och inkomst i skattelagstiftningen måste stå i samklang med folkets rättsmedvetande.

- Den antifackliga lagstiftningen måste avskaffas, i första hand antistrejkbestämmelserna.

- Lagen måste förbjuda att militärtrupp kan sättas in mot folket och strejkande arbetare.

- Försvaret av demokratin kräver ett aktivt, medvetet och upplyst folk. Kampen för folkbildning, nykterhet, moral och solidaritet är därför ett försvar för demokratin.

- Fackföreningarnas och folkrörelsernas självständighet måste försvaras och organisationerna utvecklas till aktiva, demokratiska rörelser som tillvaratar medlemmarnas intressen. Dessa organisationers självständighet måste försvaras mot förändringar som ger dem beslutsfunktioner i stat, kommuner och näringsliv. Deras handlingsfrihet får inte inskränkas genom lagstiftning som inte är förenlig med folkets intresse, t.ex. medbestämmandelagens begränsning av fackföreningarnas strejkrätt.

- De nationella minoriteterna måste ges rätten till skolgång och samhällsservice på modersmålet. Samerna som folk har rätt till sitt land enligt urminnes hävd. Krav på industriella satsningar i deras områden måste ta hänsyn till detta.

Kamp för arbetarklassens ideologi och folkets kultur

□ Ideologi och kultur handlar om kampen om människornas tänkande, normer och värderingar. Arbetarklassens ideologi har under efterkrigstiden undertryckts av borgerlig ideologi och folkets kultur har hållits tillbaka genom kulturimperialism och genom en dekadent borgerlig kultur.

Känslan för nationen, språket och kulturen är en del av kampen för den nationella oberoendet och måste utvecklas och stärkas för att öka insikten om att Sverige är värt att försvara mot yttre och inre fiender.

- Det svenska folkets rika och levande kulturarv måste försvaras mot kulturimperialism, kommersialism och kulturell upplösning. Monopolkapitalisternas och statens sociala nedrustning och attacker mot biblioteken, te-

atrarna och andra kulturinstitutioner skall bekämpas.

- Arbetarklassens bästa ideal och värderingar från den tidiga arbetarrörelsen måste återerövas såväl inom klassens egna led som i samhället. Mot folkförakt, anpassningspolitik och klassarbete, elitism, individualism och annan borgerlig ideologi måste ställas solidariteten och det kollektiva uppträdandet, självdisciplinen och respekten för arbete och kunskap. Tilltron till tekniska landvinningar och fortsatt materiell välfärd måste försvaras.

- Privatisering och passivisering måste bekämpas till förmån för en tilltro till kollektiv styrka, självkänsla och till att kamp verkligen lönar sig.

- Inom skolan och den övriga utbildningen skall kampen för kunskap stå i centrum, såväl baskunskaper som kulturarv, såväl teknisk naturvetenskaplig som humanistisk allmänbildning. Den högre utbildningen och forskningen liksom det för Sverige unika folkbildningsarbetet måste upprätthållas och försvaras.

- Barn och ungdomar måste fostras till respekt för kunskap och arbete, kollektiv anda, ordning och disciplin, demokrati och yttrandefrihet.

- Pornografi, prostitution och annan exploatering, förtryck och förnedring måste bekämpas genom opinionsbildning och skärpt lagstiftning.

- Alkoholtraditionen som allvarligt försvagar kollektivets sammanhållning och styrka måste bekämpas till förmån för folknykterhet. Inte minst föreningslivet måste göras nyktert. Alkoholen måste göras mer svårtillgänglig genom en restriktiv alkoholpolitik. Alkoholproblemen är bara i andra hand en vårdfråga. Påfrestningarna på vårdapparaten är enorma, men stor konsumtion av alkohol kan inte vårdas eller behandlas bort. Däremot måste sociallagstiftningen och sociala åtgärdsprogram utformas så att det blir svårare att utveckla och vidmakthålla avancerade alkoholvanor.

- Narkotikapolitiken måste läggas om och göras mer restriktiv. Åtgärder mot alla led i hanteringen av narkotikan måste intensifieras och skärpas. Det behövs en politik som ger brukarna av narkotika skyldighet att upphöra med det och rättighet att genomgå behandling och fostran i syfte att återföra honom eller henne till ett människovärdigt liv. Målsättningen måste vara ett nyktert folk och ett narkotikafritt samhälle. Grunden för detta är en aktiv folkopinion.

III. Arbetarklassen är den ledande kraften

□ Den växande krigsfaran, krisen i västekonomin och attackerna mot levnadsstandarden inom landet ställer det svenska folket och Sverige som nation inför stora problem. Folken skapar historien och utan det arbetande folkets aktiva deltagande kan kampen för fred, oberoende, välfärd, demokrati och socialism inte föras framgångsrikt.

- I första hand måste arbetarklassen vinnas för en riktig politik. Den svenska arbetarklassen är genom sin storlek, sin ställning i produktionen och samhället, sina organisationer och sin medvetenhet den viktigaste kraften i det svenska samhället. Det som kommer att avgöra vilken riktning utvecklingen i vårt land kommer att ta under åttiotalet är vilken väg arbetarklassen kommer att välja i de frågor som skissats i detta program. För att arbetarklassen ska kunna samla sig kring en riktig politik måste klassen övervinna sina svagheter.

- Läget kräver att arbetarklassen förmår uppträda som klass — enat, solidariskt och disciplinerat. Inom sina led måste den aktivt bekämpa alla tendenser till eftergiftspolitik gentemot klassfienden och anpassningstendenser gentemot yttre hot.

- Arbetarklassen måste bekämpa alla försök att skapa motsättningar och splittringar inom klassen, mellan arbetare på olika arbetsplatser, orter och delar av landet; mellan arbetare med olika partipolitiska och religiösa sympatier och mellan svenska arbetare och invandrare och genom sina organisationer verka för en kollektiv och solidarisk kamp för klassens gemensamma intressen.

- Arbetarklassen måste slå vakt om, utveckla och använda sina fackföreningar i den ekonomiska och politiska kampen. Den bland många medlemmar utbredda passiviteten, byråkratiseringen och det grepp som den reformistiska ideologin har om fackföreningsrörelsen måste brytas upp och fackföreningarna bli mer demokratiska, självständiga, aktiva och bli kämpande organisationer på klasskampens grund. Fackföreningarna måste spela en central roll inte bara för levnadsstandarden utan också i kampen för oberoendet, för demokratin och i den ideologiska kampen i samhället.

• I försvaret av fred och obereende, för välfärd, demokrati och socialism måste arbetarklassen aktivt sträva efter att vinna bundsförvanter för sin politik bland andra klasser och skikt i samhället. Genom sina organisationer måste arbetarklassen i varje enskild kampfråga försöka enas med och påverka alla andra politiska krafter. Denna målsättning är nödvändig för framgång i dagsfrågorna men också för att på sikt samla hela det arbetande folket i kamp om makten i samhället — för socialismen.

• Arbetarklassen har ett särskilt ansvar för att leda och fostra ungdomen i klasskampen och dra bort den från dekadenta ideal till förmån för arbetarklassens ideal och värderingar.

• Kvinnornas ökande deltagande i produktionen och reproductiva yrken har också ökat deras deltagande i klasskampen. Därför måste stor vikt läggas vid mobiliserandet och organiserandet av kvinnorna.

IV. Sveriges Kommunistiska Parti

□ Försvaret av freden, nationen, levnadsstandarden och demokratin ställer den svenska arbetarklassen och folket inför stora uppgifter och svårigheter. Det gäller i än högre grad uppgiften att en dag förvandla Sverige till ett socialistiskt samhälle.

Arbetarklassen och folket går en allvarlig tid — en tid av kris och växande krigsfara — till mötes. Aldrig förr har behovet av ett starkt och kampdugligt parti varit större i den svenska arbetarrörelsens historia.

Detta kräver idag och kommer i morgon att kräva, ett hårt arbete och en komplicerad kamp för arbetarklassen och folket. Folket är drivkraften i historien, men det räcker inte att kämpa väl.

Det är existensen av en helhetslinje i arbetarklassens intresse som avgör om framstegen skall kunna befästas. Det är arbetarklassens parti som har till uppgift att utforma en sådan helhetslinje och analys. Det kräver idag tillämpande av teorin om tre världar på svensk verklighet, användande av enhetsfrontsprinciperna samt att den marxistiska kunskapsteorin tillämpas i partiets organisation. Trots att partiet idag är litet och brottas med många brister och svårigheter, så har partiet under flera år arbetat sig fram till att i praktiken börja tillämpa dessa kriterier på svensk verklighet. Därför är det en viktig uppgift att tillsammans med andra progressiva krafter bygga SKP till ett starkt kommunistiskt parti, som förmår att genom en vetenskaplig metod utveckla en helhetslinje på svensk verklighet för det arbetande folkets komplicerade kamp. Samtidigt är det nödvändigt att partiet idag genom en klok enhetsfrontspolitik uppnår politiska resultat och påverkar andra politiska krafter i rätt riktning i avgörande frågor.

Detta kräver att SKP strävar efter att bli arbetarklassens parti, deltar i och efter förmåga utlöser dess kamp. Arbetarklassens stöd kan endast uppnås genom att partiets linje ger praktiska resultat i folkets intresse.

• Partiet måste lära av det arbetande folket, lyssna till kritik och förslag, tillämpa kritik och självkritik i syfte att förbättra sina insatser.

• Partiet vill i sina led organisera arbetare, tjänstemän, studerande, intellektuella och andra som omfattar partiets politik och mål och är beredda att arbeta för arbetarklassen, nationen och socialismen.

● Partiet står på den proletära internationalismens grund och förhåller sig med alla folk som kämpar för oberoende, frihet, demokrati, social framsteg och revolution.

● Partiet strävar efter att tillämpa den vetenskapliga socialismen, den av Mao Zedong vidareutvecklade marxismen-leninismen och hela den internationella arbetarrörelsens samlade erfarenheter. Partiet måste föra ideologisk kamp mot olika borgerliga idéer inom och utom partiet, till exempel reformism och revisionism. Partiet strävar efter att dra nytta av alla kämpande folks erfarenheter och tillämpa den marxistiska teorin på svenska förhållanden, samtidigt som partiet försvarar varje folks rätt att bygga socialismen utifrån egna förhållanden och erfarenheter.

□ SKP/KFMLs egen praktik och historiska erfarenheter från den internationella arbetarrörelsen pekar på särskilt viktiga slutsatser för partiets verksamhet:

● Partiet måste i all sin verksamhet **utgå från den svenska arbetarklassen** och förstå att inga varaktiga förändringar är möjliga utan arbetarklassens medvetna deltagande. I partiets arbete sträva efter att upprätthålla och utveckla den disciplin, känsla för organisationens enhet och den moral som traditionellt utmärkt den svenska arbetarklassen.

● Partiet måste i all sin verksamhet **utgå från den svenska verkligheten**, vår tradition och historia. Bekämpa dogmatism och subjektivism för att tillämpa den marxistiska teorin på svenska förhållanden så att de resultat arbetarklassen, folket och partiet uppnår i sin praktik blir det enda sanningsskriteriet för om politiken är rätt eller fel.

● Partiet måste i all sin verksamhet **slå vakt om och tillämpa enhetsfrontens principer**. Enas med alla politiska krafter och enskilda som vill nå konkreta resultat i försvaret av freden, nationen, levnadsstandarden och demokratin.

Dessa slutsatser måste partiet omsätta för att nå verkliga resultat och bli den nödvändiga kraft som den svenska arbetarklassen och folket behöver i en tid av skärpta internationella och nationella motsättningar.

V. För ett socialistiskt Sverige

Imperialismens kamp om råvaror, marknader och intressesfärer orsakar lokala krig, regionala krig och världskrig. Imperialisterna utsuger nationer och folk, skövlar jordens naturrikedomar, håller tillbaka hela mänsklighetens utveckling och upprätthåller en orättvis världsordning mellan rika och fattiga länder.

Imperialismen har uppstått och upprätthålls genom utsugning av arbetarklassen i de imperialistiska länderna och genom utplundring av folken i tredje världen. Produktion för högsta möjliga profit är en ledstjärna som satts före folkens behov och mänsklig utveckling. De orsakar anarki i ekonomin, arbetslöshet, utslagning, rovdrift, orättvisor och förtryck av det arbetande folket.

Tredje världens kamp för nationellt oberoende tränger tillbaka imperialismen bit för bit. Den skapar förutsättningar för en nationellt demokratisk och socialistisk utveckling i dessa länder vilket i sin tur försvagar imperialismen och därmed understödjer kampen mot utsugning och förtryck i de imperialistiska länderna.

På så vis går utvecklingen framåt och gamla samhällsformer får ge plats för nya. I årtusenden har mänsklighetens strävan efter ett bättre samhälle skapat kamp inom och mellan olika samhällsformer, medfört enorma tekniska framsteg och produktionsmöjligheter och drivit samhällsutvecklingen framåt mot allt högre stadier. Detta gäller också vårt land.

Produktivkrafternas utveckling under kapitalismen har möjliggjort hög levnadsstandard för folket och demokratiska framsteg. Samtidigt visar de omedelbara kriserna, klassklyftorna, maktkoncentrationen, de odemokratiska tendenserna, utslagningen och sönderfallstendenserna i samhället att kapitalismen inte förmått upprätta ett jämlikt, demokratiskt och solidariskt samhälle.

Det kapitalistiska Sverige är ett klassamhälle som domineras av en minoritet av befolkningen, där profitjakt och rovdrift med nödvändighet skapar anarki och obalans i ekonomi och samhälle. Ett sådant samhälle kan aldrig bli förmått tillfredsställa de arbetande massornas behov och krav.

SKP verkar för fred, oberoende, demokrati och folkets välfärd därför att detta motsvarar det arbetande folkets behov och önskemål. Men i denna kamp vill vi också representera morgondagen — en strävan att driva samhällsutvecklingen vidare mot ett i grunden jämlikt, mer demokratiskt och livskraftigt samhälle — ett socialistiskt Sverige.

Vårt mål är det klasslösa kommunistiska samhället, ett mål mot vilket socialismen är ett nödvändigt och möjligt steg i samhällsbygget. Ett socialistiskt Sverige kan bara uppnås och garanteras av ett aktivt, kunnigt och demokratiskt skolat folk, som avskaffar den gamla staten genom en socialistisk revolution och upprättar arbetarklassens och det arbetande folkets stat. Dess uppgift är att slå vakt om den socialistiska samhällsordningen, utveckla den socialistiska produktionsordningen och föra samhällsutvecklingen framåt till det klasslösa kommunistiska samhället.

Imperialismen har redan brutits upp av de första socialistiska revolutionerna. Revolutionen i Ryssland, Kina och andra länder visar att det är möjligt att besegra imperialismen och de gamla härskande klasserna och upprätta socialistiska produktionsförhållanden. Men utvecklingen i Sovjetunionen, de östeuropeiska länderna och Vietnam har också visat att socialismen kan gå förlorad, de arbetande folken avhändas sin ledning och makt över samhällsutvecklingen och en jämlik och fredlig politik vändas i sin motsats. Utvecklingen i dessa länder visar att om folken inte förmår upprätta demokratin i samhället så kan inte heller socialismen upprätthållas.

Socialismen måste byggas utifrån varje lands traditioner, säregna historia, kulturella nivå och läge och därför ta skiftande former i olika länder. I dagens värld utgör förekomsten av det expansionistiska Sovjetunionen med socialistisk mask det största hindret för socialismens utbredning.

Den socialistiska rörelsen och de socialistiska samhällssystemen är historiskt sett en ung företeelse, vars erfarenheter visar på stora framgångar men också på stora problem som är olösta både i praktiken och teorin. Sverige är ett högt utvecklat industrisamhälle med en utvecklad och långvarig borgerlig demokrati. Erfarenheter från socialistiska revolutioner i länder som Sverige saknas. Detta gör det viktigt att ta allvarligt på lösandet av frågor som tex borgerlig demokrati contra socialistisk demokrati, planhushållning contra marknadsekonomi och det kommunistiska partiets roll under socialismen. Det är en uppgift för alla revolutionärer att med en vetenskaplig metod sammanfatta historiska erfarenheter och analysera svenska säregenheter för att komma närmare svaren på dessa svåra frågor.

Utifrån våra erfarenheter och kunskaper idag arbetar SKP för en socialistisk republik i Sverige utifrån följande principer:

- Den socialistiska staten måste vara arbetarklassens och folkflertalets verkliga statsmakt, som förmår utveckla demokratiska metoder för det arbetande-folkets ledning och förhindrar att makten erövrats av nya förtryckare. Som varje annan statsmakt har även den socialistiska staten en klass-

karaktär genom att arbetarklassen kontrollerar staten. Det innebär att lagstiftningen måste slå vakt om det arbetande folkets intressen och tex inskränka eller förbjuda utsugning av arbetskraft. Men det innebär inte att tex kapitalistklassen fräntas demokratiska rättigheter. Alla medborgare skall ha lika rätt att bestämma och delta i samhällsliga angelägenheter. Därmed skall inte heller det kommunistiska partiet författningsmässigt ges en ledande roll. Det skulle stå i motsättning till demokratin grundtanke. Partiet kan bara nå en ledande roll genom att i praktiken vinna folkflertalets förtroende.

- Den socialistiska demokratin måste utgå från och utveckla den demokrati som det svenska folket redan tillkämpat sig. Samtidigt som socialismen måste garantera yttrandefriheten, tryckfriheten, föreningsrätten, pressfriheten, strejkrätten och religionsfriheten, flerpartisystemet, den representativa demokratin, rätten till fria, allmänna och hemliga val och de nationella minoriteternas rättigheter, så måste det nya samhället fördjupa, utvidga och finna nya former för folkets reella inflytande och makt över samhällsutvecklingen. Massorganisationer och intresseorganisationer måste garanteras självständighet och ekonomiskt oberoende gentemot staten. Så kan det arbetande folkets makt och kontroll över produktionsmedlen uppnås och fördjupas genom den socialistiska demokratin. Det arbetande folkets makt och kontroll över produktionsmedlen är den socialistiska demokratin grundval.

- Det socialistiska samhället är ett välfärdssamhälle där planhushållningen har som mål att möjliggöra en hög, jämn materiell standard för folkets breda massor. Den socialistiska ekonomin måste därför vara stark och expansiv, ha storindustrin som bas och vara inriktad på produktivitet och teknisk utveckling. Landets allsidiga industriella utveckling skall främjas, dess råvarukällor och naturens produktiva förmåga måste förvaltas i enlighet med våra långsiktiga behov.

- Det socialistiska Sverige måste vara ett fritt och oberoende land som står för en fredlig, antiimperialistisk utrikespolitik och utbyte med andra länder enligt principerna om icke inblandning, ömsesidig respekt och nytta och solidaritet med alla krafter i världen som kämpar för nationellt oberoende, demokrati, sociala framsteg och socialism. Socialismen i Sverige måste vara det svenska folkets eget verk.

- Den socialistiska staten måste gradvis utplåna orättvisa skillnader mellan arbetare och intellektuella, olika delar av landet och mellan män och kvinnor. Socialismen — perioden mellan kapitalism och kommunism — måste vara en tid av förändring, där de materiella och andliga betingelserna för ett klasslöst samhälle skapas. Kvarlevande borgerlig ideologi liksom varje tendens till framväxande av en ny röd härskarklass i partiet och staten måste bekämpas.